

Tanítani jó!

Töredelmes vallomás következik: hajdan, a pályaválasztás idején azzal lehetett kikergetni a világból, ha valaki megkérdezte: „És miért nem tanár szeretnél lenni? Az olyan szép hivatás ...”

A válasz már zsigerből jött: „Bármi, csak az neeeeeeeeeem!!!!”

Erre az álláspontomra az élet akkor adta az első fricskát, amikor a férjem egy tanárember lett...

Most pedig már 6-7 éve rendszeresen tanítok a mérlegképes kötelező továbbképzésen. Az oktatás már – a mindennapi könyvvizsgálói munka és a könyvelőiroda vezetés mellett – életformává vált számomra. Megéreztem a varázsát ...

Bár fizikálisan is jkomoly állóképesség kell ahhoz, hogy az ember egy nap alatt 4-szer 90 percet végigálljon és végigbeszéljen, s sokszor még szünetekben is a kérdésekre feleljen.

A nagy kihívás azonban minden alkalommal igazán abban van, amikor az ember ott áll 50-70 kollégával szemben, akik jórészt azért jöttek oda, mert okos dolgokat szeretnének hallani, eddig számukra nem egyértelmű vagy nem ismert összefüggéseket szeretnének megérteni. Igazi adrenalin emelő: Tényleg tudsz-e nekik újat mondani? Tudod-e azt nyújtani, amit elvárnak tőled? Azt kapják-e, amiért odajöttek?

Néha vannak visszajelzések is: az előadás végén a felcsattanó taps vagy a hallgatói értékelések. Ez utóbiak név nélküliek, s így mindenki bátran osztályozhat maximális kritikával ... Számomra talán a legszebb visszajelzések, amikor 1-1 előadás után az előadás résztvevőitől levelet kapok. Az alábbiakban közzétennék néhány részletet egy levélből ...

„Kedves Dr. Sallai Csilla!

Ne haragudj, hogy levelemmel zavarlak, de úgy éreztem, meg kell írnom, mit gondolok. Csütörtökön a Penta Unió szervezésében lebonyolított mérlegképes könyvelők kötelező továbbképzésén találkoztam Veled (eddig még nem). Általában ezeken a képzéseken sok újat nem hall az ember és az előadók sem mindig mernek elrugaszkodni a "tananyagtól", de ez a mostani - véleményem szerint - teljesen más volt. Már az elején úgy éreztem, hogy egy nagyon szimpatikus és nagyon profi emberrel állok (ülök) szemben.

Én jelenleg egy könyvelőirodában dolgozom. Két szuper főnököm van, az egyikük nagyon jó üzletasszony, a másik pedig egy könyvelő zseni - nagyon szeretek velük dolgozni. 2005-ben kezdtem náluk, 2007-től volt 3 év szünet és tavaly októberben tértem vissza, szinte azóta az egyik ügyfélnél vagyok kihelyezett könyvelő a hét minden napján. Ez a helyzet részben jó részben rossz is. Megvallom őszintén, hogy hiányzik a feladatok sokszínűsége, a problémák megoldásának küzdelme, a megoldások közös erővel történő megtalálása és a közös élmények megélése - és minden, ami a könyvelőirodával jár.

Úgy érzem, hogy amikor oda kerültem hozzájuk ők is olyan lelkesek és profik voltak, mint amilyennek Téged gondollak. Ma azt érzem, hogy megfáradtak, belefáradtak az állandó küzdelembe (ügyfelek, hatóságok), a munkaerőhiány okozta nehézségekbe és az ügyfelek nem fizetésébe. Ez elszomorít engem egy kicsit. Az üzletasszony főnököm a képzés két napja alatt csak jól felbosszantotta magát, hogy miért hány évre lehet lecsukni a könyvelőket, és hogy mi-mindennek mi vagyunk a felelősei és hogy tisztességesen egy vállalkozás nem tud létezni. A könyvelő pedig elszomorodott, hogy ő nem tud semmit, mert volt egy-két olyan dolog, amit ő másképp kér és csinál, mint ahogy az előadó elmondta. Nem tudom mi történt velük az utóbbi években, de nem a javukat szolgálta az egészen biztos.

Megmondom őszintén hogy az előadás alatt és után olyan lelkesnek éreztem magam, rávilágítottál a szakma lényegére, fontosságára, nehézségeire és az az érzésem volt, hogy de jó, hogy KÖNYVELŐ VAGYOK. Valamint, hogy nagyszerű lehet a csapatodban dolgozni, mennyi szakmai tudás, tapasztalat, profizmus ... lenyűgöző!

Fogadd elismerésemet azért amit létrehoztál és elértél a szakmában (és gondolom a magánéletben is)!

Gratulálok és további sikereket kívánok!

Aláírás”

Tanítani jó!!!